

Eritrea

Land en volk

Eritrea ligt in de Hoorn van Afrika en grenst aan Ethiopië, Soedan en de Rode Zee. Tot aan de Tweede Wereldoorlog was het een Italiaanse kolonie, maar in 1941 werden de Italianen verdreven door Ethiopische en Britse troepen. Groot-Brittannië voerde het bewind onder VN-vlag, totdat het land in 1951 samengevoegd werd met Ethiopië. Hoewel de VN een federaal verband beoogde, werd het gebied feitelijk door Ethiopië geannexeerd. De motieven waren de gemeenschappelijke geschiedenis, maar vooral ook de strategische ligging aan de Rode Zee met de handelsroutes door het Suezkanaal. Na een langdurige onafhankelijkheidsoorlog werd Eritrea in 1993 toch zelfstandig.

Het land is door een grote bergketen in tweeën gedeeld, met een vruchtbare regio's in het westen en woestijn in het oosten. Het wordt bevolkt door diverse etnische groepen. Volgens schattingen hoort 60% tot het Tigrinya-volk, 30% tot het Tigre-volk en de overigen tot verschillende afro-aziatische groepen, zoals de Saho, Hedareb, Afar en Bilin. Ook zijn er Italiaanse Eritrese en Ethiopische Tigraya gemeenschappen.

De totale bevolking wordt geschat op 6 miljoen mensen.

Leefwijze en cultuur

Een grote meerderheid van het volk leeft van landbouw of veeteelt. Er is een diversiteit aan culturele invloeden, deels omdat Eritrea zelf diverse etnische groepen kent, deels omdat het land doorsneden wordt door eeuwenoude handelsroutes. In de steden is westerse invloed merkbaar aanwezig. Verder is opmerkelijk, dat naast voetbal (dat overal populair is), het wielrennen een grote populariteit geniet.

Taal

De diverse etnische groepen spreken elk hun eigen (stammen-)taal. Er is geen officiële nationale taal, maar het Tigrinya en Arabisch worden het meest gebruikt. Ook Engels en Italiaans wordt door een meerderheid wel verstaan. Van 1959 tot aan de onafhankelijkheid kregen kinderen ook verplicht les in Amhaars, de taal van Ethiopië.

Bestuur en vrijheid

Eritrea is een eenpartijstaat, ofschoon de grondwet spreekt van een parlementaire democratie. Verkiezingen worden wel met enige regelmaat uitgeschreven, maar telkens weer ingetrokken. Er is ook geen vrije pers en vrijheid van meningsuiting. Eritrea scoort op de ranglijst van persvrijheid zelfs slechter dan Noord-Korea.

Van de godsdienstige stromingen genieten alleen de grootste officiële erkenning (zie onder godsdienst). Andere stromingen moeten zich registreren alvorens zij diensten mogen beleggen. Deze registratie houdt in, dat persoonlijke ledeninformatie overlegd moet worden. Hoewel enkelen aan deze eis voldaan hebben, is erkenning in de praktijk toch uitgebleven. De regering blijkt geen andere stromingen te dulden. Er zijn dan ook arrestaties bekend van groepen die toch illegaal bijeenkwamen. Zij worden lange tijd zonder vorm van proces gevangengen gehouden.

Godsdienst

Globaal is de helft van de bevolking is christen en de andere helft is moslim. De meeste christenen behoren tot de Eritrees-orthodoxe Tewahdo Kerk en een kleinere groep tot de Rooms-katholieke Kerk. Er is ook een Evangelisch-Lutherse kerk. De Moslims zijn voor het overgrote deel Soennitisch.

Alleen de hierboven genoemde stromingen zijn officieel door de regering erkend. het gaat dan onder andere om protestantse/evangelische groepen, Jehova's Getuigen, Zevende Dagadventisten en aanhangers van het Bahá'i geloof.